

Sistemske strukturne konstelacije

Sistemske konstelacije su izuzetno učinkovita tehnika koja unutar kratkog vremena omogućuje dobivanje uvida u jezgru nekog problema ili pitanja. Jedno od svojstava problema je da fiksira našu pažnju i ne dozvoljava nam da skrenemo pažnju s njega. Sistemske konstelacije čine unutarnju sliku strukture problema vidljivom i „opipljivom“ te kroz usmjeravanje na korake i promjene koje nakon toga sami možemo učiniti, potpomažu izlazak iz tjesnaca te omogućuju uspostavljanje nove uređenosti kroz pronalaženje novih resursa, rješenja i mogućnosti djelovanja.

Kada smo suočeni s nekim problemom, jednim smo dijelom aktivno upleteni u taj problem, a drugim dijelom smo njegov promatrač, koji želi razumjeti o čemu se radi i riješiti problem. Rješavanje problema iz takve dvostruke pozicije je izuzetno teško. Da bi dobio novi uvid, promatrač mora promatrati samoga sebe u kontekstu problema. U sistemskim konstelacijama se koristi upravo ta mogućnost.

Sistemske konstelacije nam pomažu da razumijemo, doživimo i spoznamo sebe u kontekstu cjeline te ostvarimo kvalitetnu povezanost s tom cjelinom - odnos prema nama samima i našoj okolini se mijenja, razumijevanje se produbljuje, svjesnost raste.

Tijek konstelacije

U daljnjem tekstu zbog jednostavnosti koristim riječ voditelj koja je muškog roda, ali se u sadržaju pojma podrazumijevaju oba spola.

Kratki interview: formuliranje pitanja/želje/cilja

U razgovoru s voditeljem klijent ukratko opisuje svoj problem i njegovo okruženje te formuliра svoju želju/cilj. Potom se zajedno odaberu osobe i /ili elementi sistema koji su detektirani kao bitni u kontekstu tog problema i za ostvarenje želje/cilja.

Početna slika i voditeljeve intervencije

Iz grupe prisutnih klijent izabire reprezentante za osobe i/ili elemente dogovorene u razgovoru i jednog predstavnika za sebe.

Zatim jednog po jednog reprezentanta postavlja u prostor, bez razmišljanja i vođen vlastitim osjećajem i intuicijom i nakon toga odlazi u poziciju promatrača.

Iz pozicije promatrača može vidjeti sistem iz perspektive iz koje to do tada nije bilo moguće, uključujući i sebe samoga u kontekstu problema. Voditelj konstelacije ide od jednog do drugog reprezentanta i postavlja pitanja o doživljaju pozicije na kojoj reprezentant stoji, o osjećajima i potrebama koji su se na tom mjestu pojavili kao i promjenama koje su uslijedile nakon uvođenja ostalih reprezentanata. Doživljaj pozicije se može općenito okarakterizirati kao ugodan, neugodan ili neutralan, a tjelesne manifestacije mogu biti vrlo različite, od osjećaja slabosti, asimetrije, nezainteresiranosti, bijesa, hladnoće/topline cijelog ili dijelova tijela, trnaca u rukama ili nogama, do osjećaja radosti, moći, snage i stabilnosti itd. Svi ti

„simptomi“ su prolaznog karaktera i mijenjaju se promjenom mjesta, a u konstelaciji predstavljaju indikatore kvalitete odnosa između postavljenih osoba ili elemenata. Premještanje reprezentanata i testiranje novih pozicija su rukovođeni unutarnjim procesima i tendencijama preobrazbe sistema. Ponekad su za veliki korak prema rješenju dovoljne male intervencije, a ponekad se do završne slike može doći samo u malim koracima i kroz polagane promjene sistema. Zbog toga je trajanje konstelacije nemoguće predvidjeti.

Završna slika

Pred očima klijenta se, kao u kazališnoj predstavi, sistem transformira, a na kraju tog procesa reprezentanti se u prostoru nalaze na pozicijama koje oslikavaju jedno od mogućih rješenja problema. Kad se svaki od reprezentanata osjeća dobro i opušteno i kad u prostoru vlada atmosfera zadovoljstva, klijent ima mogućnost ući u postavljeni sistem i zamijeniti svog osobnog reprezentanta da bi na njegovoj poziciji doživio i usvojio sliku mogućeg rješenja. Slika problema, kao disharmoničan konstrukt odnosa među članovima sistema zamjenjuje se novim harmoničnim konstruktom rješenja i kroz klijentov doživljaj počinje živjeti u vanjskom svijetu.

Uloga reprezentanata

Rad s konstelacijama se mogao razviti, ili možda jednostavno ponovo otkriti, zbog ljudske sposobnosti doživljavanja prostora ne samo vizualno već i tjelesno (vjerojatno je mnogima poznat npr. osjećaj „napetosti u zraku“). Kao što koristimo riječi da bismo „oslikali“ stvarnost, isto tako raspored ljudi i predmeta u prostoru stvara doživljaj i atmosferu, a njihovi odnosi oslikavaju situaciju. Mogućnost da „slikamo“ situacije u prostoru koristeći tjelesni doživljaj, možemo zahvaliti sposobnosti našeg tijela da poput najfinijeg senzora osjeća i razlikuje minimalne promjene odnosa u prostoru.

Reprezentanti u konstelacijama „ulaze“ u različite „uloge“ i provode neko vrijeme u „cipelama drugih ljudi“ ili na mjestima nekih apstraktnih pojmova kao npr. uvjerenja, prepreka, ciljeva ili resursa. Sudjelujući u procesu transformacije (od problema do rješenja) reprezentanti još više razvijaju u sebi samima upravo one kvalitete koje u konstelacijama koriste, a to su tjelesni doživljaj, intuicija i empatija.

Uloga voditelja

Voditelji konstelacija dolaze iz različitih škola i oslanjaju se na različite izvore pa se time repertoar i način rada razlikuju.

Prema Mathias Varga von Kibedu, uloga voditelja je da bude dobar domaćin. Voditelj ne zna što je ispravno, a što krivo u postavljenom sistemu. On isto tako ne vidi zašto nešto djeluje, već obraća pažnju na ono što djeluje. Polazeći od premise da su sva rješenja i resursi već prisutni u sistemu i stoje klijentu na raspolaganju (autopojetski pristup), voditelj u toku rada neprestano stvara hipoteze o mogućem slijedećem koraku i to provjerava kroz odgovore sistema na njegove intervencije. Sistemi posjeduju vlastitu „inteligenciju“ koja te hipoteze potvrđuje ili ih odbacuje, a zadaća voditelja je da joj se povinuje. Iz tog razloga, naziv „voditelj“ treba shvatiti samo uvjetno (kao oznaku), a ne doslovno (kao funkciju).

Što može biti tema za postavljanje sistemske konstelacije?

Svaka tema ima svoje korijene u sistemu. Ako ne u jednom od mnogih fizičkih sistema kojima čovjek pripada (obitelj, tim, organizacija ili npr. društvene, političke, religiozne grupacije, etc.), onda u sistemu vlastitih predodžbi, stavova, uvjerenja i vrijednosti.

Nekoliko primjera mogućih područja primjene:

- Nalaženje vlastitog mjesta i uloge u sistemu (obitelj, tim, organizacija)
- Uočavanje i promjena obrazaca ponašanja i događanja u vlastitom životu ili životu obitelji
- Problemi u odnosima s partnerom ili djecom
- Zdravstveni problemi i simptomi
- Razjašnjavanje konflikata
- Problemi ruko-vođenja i autoriteta
- Problemi i zastoji u projektima
- Razvoj tima i problemi u timu
- Podrška pri donošenju teških odluka ili pri teškom donošenju odluka
- Podrška u procesu preobrazbe
- Teme vezane uz osoban rast svjesnosti
- Ukratko, svaka tema koja iz bilo kojeg razloga pobuđuje osobni interes, svraća pozornost i kojoj se posvećuje više vremena u razmišljanjima.

Tema konstelacije ne mora uvijek imati težinu problema, nju mogu pokrenuti i kreativne snage. Poduzetnik koji želi uvesti novi proizvod na tržište, umjetnik koji razvija logo za neku tvrtku, pisac scenarija koji je „zapeo“ na nekom dijalogu ili želi otkriti unutrašnju dinamiku radnje i odgovarajuće odnose između likova u komadu, svi oni mogu postavljanjem konstelacije dobiti željeni kreativni poticaj iz tog sistema.

Konstelacija se može postaviti **u grupi** ili **individualno**. Izbor ovisi o osobnim afinitetima te o akutnosti problema. Rad u grupi odvija se kako je gore opisano. U individualnom radu, pozicije koje bi u grupi zauzeli reprezentanti, ovdje zauzimaju različiti predmeti na sistemskoj ploči ili markacije na podu. U individualnim konstelacijama klijent osobno uspostavlja kontakt sa svakom od postavljenih pozicija i tako dobiva mogućnost da sam doživi svaku od njih kao i odnose među njima.

Bez obzira na to za koji se oblik rada klijent odlučio, učinak je isti - u sjednici koja započinje vizualizacijom unutarnje slike problema i završava slikom mogućeg rješenja, klijent prolazi kroz spoznajni proces, sagledava nove mogućnosti izbora i djelovanja i povećava svoju ukupnu svjesnost.

Prostor u kojem se odvijaju konstelacije je prostor diskrecije, uvidavnosti i uzajamnog poštovanja.

Vrste konstelacija

Klasičnu obiteljsku konstelaciju razvio je Bert Hellinger prije tridesetak godina i ona je jedna od osnova na kojoj su izrasle i još uvijek se razvijaju brojne nove forme koje omogućuju nova područja primjene. Insa Sparrer i Mathias Varga von Kibed (SySt Institut, München) su Hellingerovo sistemsko poimanje obitelji prenijeli na druge sisteme, ali također u istima otkrili i nove principe. U rad su ugradili metodu kratke i na rješenja orjentirane terapije Milwaukee škole (Solution-Focused Brief Therapy), elemente Ericksonove hipnoterapije, filozofske postavke Ludwig Wittgensteina, te na taj način razvili **Sistemske strukturne konstelacije**.

Odlika strukturnih konstelacija je da su sistemsko-konstruktivistička tehnika i da se mogu primijeniti na svaki sistem, od obiteljskog i organizacijskog do filozofskog i spiritualnog, jer se u njima pored osoba mogu postaviti i apstraktni pojmovi kao što su npr. ciljevi, prepreke, resursi, različite alternative kod donošenja odluka, simptomi i organi, itd. Strukturne konstelacije se izvode u velikom broju različitih formata, kao što su npr. tetralema (kao pomoć za izlazak iz dileme), problem-cilj konstelacija, konstelacija „nevidljive“ teme (često se puta iza teme koja se postavlja „skriva“ jedna druga tema koja zapravo uzrokuje problem), konstelacije univerzalnih izvora snage kao što su npr. Mudrost, Struktura, Ljubav itd.

Velika prednost sistemskih strukturnih konstelacija je da omogućuju anonimnost, jer se mogu raditi „pokriveno“ tj. osim klijenta i voditelja nitko od ostalih prisutnih (uključujući i reprezentante) nije upoznat s problemom koji se postavlja niti zna prava imena postavljenih pozicija (one u konstelaciji nose neutralne oznake), što ih čini pogodnim i za primjenu u organizacijama.

Autopojetske konstelacije je razvio Siegfried Essen krećući od pretpostavke da sistemi posjeduju u sebi sve što im je potrebno za vlastito stvaranje, ozdravljenje i razvoj. Reprezentanti u tim konstelacijama imaju potpunu slobodu kretanja u traženju za sebe optimalnih pozicija, najčešće bez verbalne komunikacije. Intervencije voditelja su svedene na minimum, a zadaća im je da potaknu proces kad ovaj uđe u dulju stagnaciju.

(Autopojeza znači samostvaranje i samoodržavanje, a prvi put su je uveli kao pojam čileanski biolozi Humberto Maturana i Francisco Varela, 1973 godine. Autopojeza označava živa bića kao autonomna, kod njih nema razlike između stvaratelja i stvorenog; autopojetski sistem posjeduje u sebi sve što mu je potrebno za vlastitu kreaciju i održavanje pa je kao takav operativno zatvoren. Primjer autopojetskog sistema je na primjer biološka stanica, koja je produkt svoje vlastite kreacije (stanični sistem sastavljen od membrane, citoskeleta, jezgre, organela itd, sam proizvodi komponente koje su mu potrebne da bi održao svoju strukturu). Niklas Luhmann je primijenio taj pojam na socijalne sisteme osamdesetih godina.)

S obzirom na različitost tema, konstelacije se često dijele na obiteljske, poslovne, organizacijske, spiritualne, političke, konstelacije apstraktnih tema itd. Razlike među njima leže u načinu izvođenja, ali svima im je zajedničko da dobivaju i slijede poticaje iz sistema koji želi postići dinamičnu ravnotežu.

Obiteljske konstelacije

Obitelj je sistem u koji se rađamo i jedini sistem iz kojeg ne možemo izaći – jednom začeti, ostajemo njegovi članovi i nakon smrti.

Obiteljski sistem je mnogo veći od naše svakodnevne slike obitelji koja najčešće obuhvaća roditelje, braću/sestre, bake i djedove, rjeđe pradjedove i prabake, a ostali pretci se rijetko ili nikad ne spominju, jer nedostaju podaci, slike i priče o njima. No svi naši pretci su životniji nego što se možda misli. Oni nisu prisutni samo u našim genima već i u usvojenim obrascima ponašanja, u nasljeđenim uvjerenjima i predrasudama i žive dalje u nama i u našoj djeci, svidalo se to nama ili ne. Nerijetko su konflikti u obitelji manifestacija neriješenih konflikata prethodnih generacija.

Svaki sistem, pa tako i obiteljski, želi se uravnotežiti i urediti, neovisno o uzrocima destabilizacije i neovisno o mogućim posljedicama za članove sistema. Sistem pokušava ostvariti ravnotežu u svakom trenutku i po svaku cijenu. Tako na primjer, iz ljubavi prema roditelju ili lojalnosti prema nekom drugom članu obiteljskog sistema (najčešće prema nekom s teškom sudbinom, ili iz obitelji isključenoj „crnoj ovci“) dijete koje se rađa kasnije u sustav preuzima, intuitivno i vrlo često potpuno nesvjesno, zadaće ili mjesto te osobe u sistemu kako bi uspostavilo njegovu ravnotežu. Čineći to, ono ne može zauzeti vlastito mjesto i odrastati na njemu, što u odrasloj dobi može rezultirati problemima u partnerstvu i teškoćama u odnosima s vlastitom djecom.

Sistemi imaju vlastitu unutarnju dinamiku koja nema obzira prema osjećajima i sudbini članova. Svi članovi obiteljskog sistema žele biti viđeni i prihvaćeni, svaki član želi biti na svom mjestu, svatko želi davati i dobivati

Sistemske konstelacije pomažu osvijestiti vlastiti položaj u obitelji kao i uzroke neravnoteže u obiteljskom sistemu te kroz percepciju novog poretka i na njoj temeljenoj promjeni ponašanja doprinijeti uspostavljanju njegove ravnoteže. Pored toga, one pružaju mogućnost uspostavljanja kontakta sa širim obiteljskim sistemom u kojem su latentno prisutni i izvori snage i važni resursi, a ne samo problematični odnosi i obrasci.

Čovjek koji je stabiliziran - a ne imobiliziran! - na svom mjestu u izvornom obiteljskom sustavu, lakše ostvaruje kvalitetno partnerstvo, suočen je s manje konfliktnih situacija u obitelji i na radnom mjestu te rasterećuje potomke.

Sistemske konstelacije nisu klasično-medicinska terapijska metoda, iako mogu imati i terapijsko djelovanje. Budući da zdravstveni poremećaji, kako organski, tako i psihički, mogu imati svoje korijene u dubokim i kompleksnim odnosima, povezanostima i zapletenostima unutar obiteljskog sustava, sistemske konstelacije se koriste kao suplementarna metoda u psihoterapiji.

Organizacijske konstelacije i konstelacije poslovnih tema

Sistemske konstelacije su se pokazale u poslovnom kontekstu vrlo djelotvornom intervencijskom tehnikom koja štedi novac i vrijeme, jer omogućuje visoki stupanj spoznaje u kratkom vremenu. Spoznaja se može odnositi npr. na otkrivanje blokada unutar sistema koje se mogu manifestirati kao neuspjeh, pad produktivnosti ili prodaje, česti konflikti unutar tima, problemi vođenja, itd. One mogu imati svoje interne uzroke u nepoštivanju osnovnih

sistemskih principa u sadašnjosti ili prošlosti organizacije, ali i u nedovoljnom poklanjanju pozornosti vanjskim faktorima i odnosima s drugim sistemima.

Konstelacije se vrlo uspješno koriste i kao simulacijska tehnika za testiranje mogućih odgovora sistema npr. kod

- izbora novih suradnika ili partnera
- pozicioniranja proizvoda na tržištu
- donošenja odluka kod više opcija
- razvijanja ili promjene strategije
- dizajniranja loga poduzeća (postavljaju se elementi, boje, oblici, simboli)
- generiranja novih ideja i impulsa

Posebno interesantna primjena sistemskih konstelacija je kod problema koji se javljaju u obiteljskom poduzetništvu u kojem vrlo često miješaju interesi dvaju sistema (poslovnog i obiteljskog). Sistemske strukturne konstelacije omogućuju odvajanje konteksta i rad na oba nivoa, čime se pospješuje uređenost oba sistema.

Političke konstelacije

Sistemske konstelacije u političkom kontekstu imaju vrlo široku mogućnost primjene i predstavljaju jedan vrlo pragmatičan pristup rješavanju problema, te pomažu u procesu traženja rješenja u pregovorima, pri uspostavljanju koalicija, pri razvijanju strategija. Također pomažu u otkrivanju resursa potrebnih za mobilizaciju interesenata, aktiviranje članova neke organizacije, saveza, udruge, ili traženju rješenja za dobrobit šire zajednice, grada, mjesta, jedinice lokalne samouprave itd.

Sistemske konstelacije ne podupiru zastupanje pozicija, već daju uvid u međusobni odnos različitih pozicija bez vrednovanja njihovih sadržaja. One se mogu postaviti individualno ili u grupi, a postavljatelj može biti član ili članovi neke političke stranke ili građanske inicijative, ministar, gradonačelnik kao i mnogi drugi koji su spremni izaći iz začaranog kruga dobrih i loših argumentacija, koji su otvoreni za dijalog s ostalim članovima političkog sistema i spremni tražiti vlastite interese u kontekstu cjeline. Političku konstelaciju može također postaviti i svaki pojedinac koji želi naći dobro mjesto za sebe ili neki projekt u društvenom kontekstu (kojeg želi pokrenuti, ili u kojem je došlo do zastoja), a koji je uvjetovan političkim čimbenicima.

Sistemske elementi koji će u konstelaciji biti postavljeni određuju se na osnovu pitanja, teza, hipoteza ili vizija postavljatelja konstelacije, a ti elementi mogu biti pojedinci i grupe osoba kao npr. „gradonačelnik“, „ministar“, „stanovnici dijela grada“, „opozicija“, ali i apstraktni elementi koji su vezani uz postavljenu temu kao npr. „okoliš“, „obrazovanje“, „zdravstvo“, „rat“, itd. Ishod političke konstelacije nije „jedina i prava istina“ o postavljenoj temi, već poticaj za dobivanje uvida u previđene mogućnosti.

Kada se izvodi u grupi, politička konstelacija može trajati različito dugo, od nekoliko sati do nekoliko dana, jer tijek ovisi o nekoliko čimbenika: koliko je konkretno pitanje (o čemu se radi i što se očekuje na kraju), koliki je broj zainteresiranih osoba (da li je postavljatelj konstelacije jedna osoba ili grupa ljudi) i kolika je subjektivna važnost teme koja se postavlja (što i koliko toga ovisi o optimalnom rješenju).

Poput svih ostalih konstelacija i političke također mogu biti anonimne.

Konstelacije apstraktnih tema

Ova vrsta konstelacija omogućuje dijalog s unutrašnjim slikama i predodžbama vezanim uz vlastito postojanje. Poticaj za postavljanje konstelacije ne mora biti nužno neki problem. Vrlo često je to neko pitanje izraslo iz želje za boljom povezanošću sa samim sobom, za boljim razumijevanjem vlastitih osjećaja, ili za poticanjem vlastite kreativnosti. Povod za takvu konstelaciju može npr. biti san koji je ostavio dubok dojam ili se svakih toliko ponavlja. To može biti neka slika ili fotografija, scena iz knjige ili predstave, mit, bajka, rečenica, simbol....drugim riječima sve ono što nas ne ostavlja ravnodušnim i pri čemu imamo osjećaj da je tu „nešto“ što ne razumijemo, ali „nešto“ što ima veze s nama.

Povijest i izvori

Sistemske konstelacije imaju duboke i vrlo razgranate korijene. Razvijale su se postepeno i sukladno nastanku kompleksnih sistema, kroz brojne međusobne interakcije različitih terapijskih metoda te kroz utjecaje iz drugih područja znanosti. Iz tog razloga je gotovo nemoguće dati cjelovit i kronološki prikaz svih čimbenika i osoba zaslužnih za razvoj ove tehnike koja je sama po sebi vrlo heterogena. Izvorno je razvijena za potrebe obiteljske terapije, ali je kasnije našla široku primjenu i u poduzetništvu, organizacijama, političkim strukturama. Detaljnije informacije o povjesnom razvoju sistemskih konstelacija se mogu naći na <http://www.isca-network.org>, a ovdje je samo vrlo reduciran navod najjačih utjecaja.

Teorija sistema slijedi holistički, cjeloviti način razmišljanja i predstavlja jednu vrstu meta-teorije koja teži otkrivanju i formaliziranju zakonitosti koje su zajedničke raznorodnim sistemima. Teorija sistema polazi od pretpostavke da su svi elementi međusobno povezani i utječu jedan na drugog, a principi kao što su npr. kompleksnost, ravnoteža, povratne veze, samoorganizacija itd. primjenjivi su kako na fizikalne i biološke, tako i na socijalne sisteme. *Ludwig von Bertalanffy* (1901-1972) je uveo opću teoriju sistema u sociologiju i psihologiju 60tih godina. Obiteljski terapeuti su na osnovi nje mogli bolje razumjeti transgeneracijske obiteljske dinamike i utvrditi niz jednoznačnih principa na kojima su iste zasnovane.

Psihodrama je najstariji primjer korištenja reprezentanata u terapiji. Tu je tehniku 20tih i 30tih godina prošlog stoljeća razvio austrijski liječnik *Jacob Moreno* (1889-1974) inspiriran malim improvizacijskim pozornicama u Beču i vođen spoznajom da čovjek komunicira sa svojom okolinom uglavnom neverbalno. Cilj psihodrame je aktiviranje i integracija spontanosti i kreativnosti kroz traženje odgovarajućih opcija djelovanja u jednoj vrsti predstave čiji je glavni protagonist klijent, a ostali članovi grupe mu spontano i empatično pomažu u traženju te opcije.

Virginia Satir (1916-1988) je uvela u svoj rad obiteljske terapeutkinje elemente sistemske teorije, psihodrame i gestalta te kreirala tehniku **obiteljske rekonstrukcije**, prvi trodimenzionalni prikaz obiteljskih dinamika, a time i preteču sistemskih konstelacija.

Fenomenologija je filozofska struja koja je potekla od *Edmunda Husserla* (1859-1917), a u terapiji se može interpretirati kao pristup prihvatanja onoga što jest, bez predrasuda, vrednovanja i osuđivanja. Zvuči jednostavno i mnogo je lakše reći nego učiniti.

Ivan Boszormenyi-Nagy (1920-2007) je otkrio da djelovanje svakog pojedinca ima utjecaj na sve članove sistema i da ti utjecaji nisu ograničeni samo na tu generaciju već se prenose i na

sljedeće generacije, pa su tako pojmovi kao npr. lojalnost, pravednost i ravnoteža transgeneracijski.

Bert Hellinger (1925) je objedinio sve gore spomenute pristupe te inspiriran radom *Theae Schönfelder*, *Ruth McClendon* i *Leslie Kadis* razvio tehniku koja je danas opće poznata kao **obiteljske konstelacije**. Vrlo važan utjecaj za nastanak obiteljskih konstelacija imala su i njegova iskustva i spoznaje proistekle iz dugogodišnjeg kontakta s afričkim plemenom Zulu i njihovom tradicijom predaka.

Nakon što je Bert Hellinger etablirao obiteljske konstelacije kao tehniku koja je dostupna svima, došlo je do njezinog širenja među obiteljskim terapeutima, ali i među ne-terapeutima. Sistemske konstelacije su se naime pokazale pogodnim za rad i s drugim sistemima osim obiteljskih. Tako su *Insa Sparrer* (1953) i *Mathias Varga von Kibed* (1950), osnivači SySt-Instituta, razvili tehniku **sistemskih strukturnih konstelacija**, utemeljenu na obiteljskim konstelacijama, ali bitno proširenu i obogaćenu SFT - solution focused therapy Steve de Shazera i Insoo Kim Berg, hipnoterapijskim metodama Milтона Ericksona, istočnjačkom fenomenologijom baziranom na pozornosti i pažljivosti (Achtsamkeit) te filozofskim postavkama Ludwiga Wittgensteina, Gregory Batesona i dr. Zbog mogućnosti uvođenja simbola i apstraktnih pojmova, sistemske strukturne konstelacije se mogu primijeniti na svaki sistem, od obiteljskog, preko organizacijskog do filozofskog i spiritualnog. Do sada je Institut SySt razvio preko šezdeset različitih formata.

Prije više od dvadeset godina formirala se grupa psihoterapeuta i organizacijskih savjetnika u Grazu. Najistaknutiji pripadnici **Grupe iz Graza** su *Christina Essen-Blumenstein*, *Guni Leila Baxa*, *Siegfried Essen*, *Ilse Gschwend*, *Michael Blumenstein*. Članovi Grupe se u svom radu, pored izvora koji su utjecali i na razvoj sistemskih strukturnih konstelacija, oslanjaju i na radikalni konstruktivizam, čiji glavni predstavnici su Ernst von Glaserfeld (1917) i Heinz von Foerster (1911-2002). Konstruktivisti polaze od pretpostavke da nema objektivne stvarnosti i da čovjek sam konstruira svoju stvarnost, na osnovu iskustava stečenih svim osjetilima. Sistemske konstelacije operiraju s takvim individualnim slikama koje klijent postavlja kao svoju stvarnost. Ono što odlikuje rad članova Grupe iz Graza je dijaloški pristup u komunikaciji s klijentom.

Oni su inicijatori i suosnivači Austrijskog Forum za Sistemske Konstelacije (ÖfS) čija zadaća je postavljanje kriterija kvalitete u vođenju sistemskih konstelacija na dobrobit korisnika.